

Seari Bocboc

Dos que tenen presa

En totes les sortides que un hom fa per expandir-se, cal tornar; i en totes les tornades hi ha presa. Ens esperen els deures i la feina — ci, sagrats! — i a fi de no caure en mancament a pesar de la mandra i melangia del vostre cor, volem arribar d' hora.

Quan un disposa d'un "cotxe" — així anomenem l'auto els seus propietaris — gairebé no cal encaparrar-se de si tallarem just; migas són per endavant, que si que hi tallarem, y per soi he que vagin les cores el retràs sera de consideració. La puntualitat que exigeixen els horaris dels trens son un amivo. Cal llevar-vos a deshora, cal no torbar-se, cal puntualitat: ~~la qual cosa~~ algunes vegades, partir sense esmortar-se amb les dades-words o despedint-vos a la francesa.

Pero si teniu a la vostra disposició un bon motor de temps o cuants H. P. i el motorista és l'amic, el company d'amador, us llevau cuant vos plau, us vestiu sense importuds, us mogeu amb tota parsimonia, us refieu, en fi, de la velocitat de la màquina, la fidel dependència de la qual, al vostre albir, sempre es una garantia no despreciable.

Aquesta marxa per les rutes ofereix innegables atraccions, car disfereix del paisatge i a l'ensens graduï les velocitats, en consonància amb els clots y les tanques, i tot és qüestió d'"aprestar" en el bon camí, cosa engresadora tan o més que el vèncer els factes.

~~Però~~ Pero mai no hauria dit — un motor de velocitat, totes derves y rares de bestia i és susceptible de coixer y empernar-se com un cavall o una mula.

Els dos que tenien presa ferem una gloriós i magnifica arrancada ~~després~~ del poble de R. La presenciació els vailets que entraven a estudi, els vins y els camperols que fan gaudir les sorties. Ens perdrem en la boira matinal com un meteòr i, en el desert de la ruta sense trànsit, quant no hem veït nin guy, perdut l'amor propi, el motor comença a crujir estranyament, fer uns insignificants espafecits, com peringuts dels ossos d'un

animal reumàtic. Aiximats a una mareaada ferem tot el que l'esperiença del meu company aconsella. No soldriu, dir un dijousat, però em sembla que es tractava de certa myopia osoa en les "bujies". Era almenys aquest el diagnostic. I tornarem a emprendre el viatge després d'una nitja improba. Però en les pujades el motor desclia i en el pla no come de bon trop el que havia de llei. Les críquiments ~~feu en~~ ^{resumats} continuaven. Hi havia dos més passos que ens ~~preocupaven~~ en gran manera. El motor feu esforços de flagosa i en traque rumbant i estufant com un armàtic. A l'hora més imprudenta, ~~impres~~, així que ~~el~~ descendir del camíutje podia fer-se sense trepitjar fang o sospira ~~de~~ ^{sems} aturava ~~temporalment~~ ^{com si fos} cansat. ~~esgotat~~ - el meu company també es ~~canvia~~ ^{cansava} i ^{si enganxa} fent probatutes. Era un focar resorts, un afuixar i apretar caragols, un esmessor eines de tota mena, esternalles, mordases, claus, martells i informadoss, un mitjar-lo i desmantar-lo, un fer-li freqües i un "puglarlo" seguit i initil. No es despauntava ~~per això~~ el meu company.

Comunavem a familiaritzar-nos amb la idea de restar en callats; encallats al mig del bosc tota la diada. El motor, no obstant, ens agraiava aquella sol·licitud.

Darrerament no mes calia descendre, aixecar-li la tapa, mirar-lo durí uns mts, planxet, rodar la manivela, i formava a mans una estona amb certa afectuositat i "brillo". Es feia canec que qui fa el que pot no està obligat a mes. Sembava que perdona al mateix la manca d'encert en gràcia a l'amor que li demostria. Un cop ens farem en toll de llot que arribava fins a la carceria. Resta extenuat al bell mig. Jo vaig saltar per allargar-lo i el meu amic li digué unes paraules afagadores i encevades de bell nou i allavors ell pegan ^{un} cop de coll, en mig de la expectació d'uns carreters, va explotar regalant porqueria. El considerarem malalt, un malalt voluntari, amb dignitat, que fa més del que pot, que es proposa cumplir, però al seu aire, presindint dels nostres interessos. Lui duria a casa, oixó prou, no havíem de exigir-li impossibles. El meu amic, el seu amo, intentà, encara, ja aprop de Barcelona, posar-lo a tò. Allò l'emità. Haguèrem de deixar-lo una estona, tranquil. Se li havia negat no se que.

Després ocorregué un felímen curios. A mida que ens aproparam a la ciutat li passaren les rareses. L'entusiasma

i es desbocava talment com si la propunitat del pingo el tornés boig.
Pero ja havíem estat cinc hores en fer 60 Kilòmetres i hi
viem esfamit; el tabac de les nostres petroques i mancat als nostres
deures.

No m'estranyaria res que algun jori es descubris que
els motors tenen instint i són susceptibles d'agafar mal de ventre

Prudenci Bertrana